

Скарбничка

АЛАН І ГОРИЩЕ 2

ПРИГОДИ ШУКАЧІВ

МИСТЕЦЬКИЙ АРСЕНАЛ 4

СНІГОВА БАБА 6

ВИНИКНЕННЯ РУЧКИ 7

ВЕСЕЛЫЙ ENGLISH 9

ПРО ВЕДМЕДІВ 10

НЕБАЙДУЖИЙ ДО ТЕБЕ 11

«Морозко»

Сергійко й Михась поспішали додому. Вже сутеніло, і сіре небо, вкрите темними хмарами, темнішало. Хлопці й незчулися, як проминув день.

З настанням снігопадів весела компанія дітей обладнала пагорб на околиці селища, щоб з'їжджати з гірки, і туди збиралися хлопчики й дівчатка – хто з санчатами, хто з лижами. От і два брати – Сергійко й молодший Михась – при нагоді приєднувалися до своїх товаришів.

– Ох, напевно, нам перепаде від матусі, – промовив Сергійко братові.

– Так, – сказав Михасик, – я так змерз, що вже ніг не відчую.

Сергійко пильно глянув на брата – і всередині ніби щось стиснулося. Обличчя Михася було блідим, а губи стали синюватими.

– Михасю, ти що так сильно змерз? – запитав він.

– Та мені вже давно було холодно, але так хотілося гратися з друзями, що я навіть забув про це, – промовив Михась. – У мене й чобітки геть мокрі, коли з'їжджав із гірки, то потрапив у замет. От і набрав снігу.

– А чому мені нічого не сказав? Ох, напевно, нас сваритимуть. Ти ж ледве йдеш! Так ми й до ночі не встигнемо. Давай поквапимось.

– Я не можу швидше йти, – промовив Михасик. – Я хочу сісти й відпочити.

– Ні. Ти ж замерзнеш. Сідай на санчата, а я свої прив'яжу позаду твоїх, і ми так швидше дістанемося додому.

Сергійко прив'язав санчата, допоміг братові й поспішив додому.

Стурбована мама зустріла їх біля порога. Її погляд спинився на Михасеві, і вона звернулася до Сергійка: «Поясниш усе згодом, зараз поклич тата і допоможи мені». Разом вони швидко роздягли Михасика. Ноги його були холодні, бліді, особливо великий палець лівої ноги. Мама поставила йому термометр, щоб виміряти температуру. Тато розтирав холодні ноги Михася шерстяною хустиною.

Поступово Михась опритомнів. Виявилось, що температура була 34°, а це означало, що Михась переохолодився й обморозив пальця.

Великий палець лівої ноги став червонуватим. Мама напоїла Михасика теплим малиновим чаєм, обгорнула ковдрою. Зігрівшись, він заснув.

Сергійко, притулившись до мами, запитав: «Мамо, а якби Михась зразу прийшов додому, то цього б не трапилось?»

– Так, синку. Усе треба робити вчасно. Завтра ми підемо з нашим «Морозком» до лікарні.

– Мамо, вибач, що я, захопившись грою, не догледів брата. Обіцяю, що надалі я буду уважнішим.

– Я вірю й знаю: те, що сталося, буде уроком для тебе й для Михася.

– Я зрозумів, що все треба робити вчасно й бути уважним і пильним.

– От і добре. А зараз треба йти спати. Адже все треба робити вчасно.

– Так, це був урок для мене, – сказав Сергійко. – Ну а тепер нам треба спати, щоб завтра мати сили.

Сім'я помолилася Богу, щоб Він допоміг Михасику одужати і зберіг їх уночі.

УЧИМСЯ РИСОВАТИ ПИНГВИНА.

Познакомьтесь – вот пингвин, Дедов внук, пингвинов сын. По призванию – моряк, А посмотришь: черный фрак, Благородные манеры... Рыбу любит он без меры, Но известно всем окрест: Рыбу с ножиком не ест.

ПРИМЕР ДЛЯ ПОДРАЖАНИЯ

3

МАШИНКА

5

СДЕЛАЮ ДЛЯ ТЕБЯ

8

Артур
Максвелл

АЛАН І ГОРИЩЕ

Алану було добре відомо, що не можна лізти на горище. І мама, і тато знову й знову нагадували йому про це. Утім, він, як і раніше, бажав потрапити туди.

Можливо, тому, що на горищі так похмуро й таємниче. Може, тому, що там зберігалися його старі іграшки, чи просто тому, що хлопчику заборонили лазити туди.

Часто маленькі хлопчики так поводяться. Батьки забороняють те чи інше робити, а вони не заспокоються доти, доки не досягнуть свого.

Іноді Алан підіймався вгору сходами горища, відчиняв люк його і зазірав усередину. Слідом за цим знизу лунав знайомий голос:

— Алане, що ти робиш там угорі?

І хлопчик знову спускався вниз. — Але чому мені не можна залізти на горище? — запитував Алан.

— Тому що там немає підлоги, — відповідала мама. — Я тобі кілька разів говорила про це. Якщо ти ступиш повз кроків*, ти можеш провалитися вниз і сильно травмуватися.

— Я б не ступив повз них, — запевняв Алан. — Я пройшов би по кроквах так само, як тато, і не провалився б, і не травмувався б.

— Це ти так думаєш, — казала мама. — У будь-якому разі тобі заборонено туди залазити.

Якось під час прибирання спальні мама почула дивний шум над головою. Вона завмерла і прислухалася. Так, хтось переміщався горищем. Може, щур чи птах?

Ні, рипіли крокви.

Мабуть, хтось ходив по них. Хто б це міг бути? Це не батько, тому що він поїхав на роботу. Тоді хто ж? Звичайно, не Алан. Адже йому стільки разів суворо заборонили підніматися туди!

— Алане, це ти там угорі? — покликала мама.

Відповіді не було. Але скрип припинився. Мама на мить перестала протирати пил, очікуючи і прислухаючись. Незабаром скрип відновився.

Відповіді не було. Але скрип припинився. Мама на мить перестала протирати пил, очікуючи і прислухаючись. Незабаром скрип відновився.

* Кроква — два бруси, з'єднані в горішній частині під кутом і закріплені до стін будівлі, на яких тримається дах.

— Алане! Ти на горищі? — покликала мама.

Скрип знову затих. Тепер сумнівів не було.

— Алане! — крикнула мама. — Негайно спускайся вниз!

І він спустився, але не таким чином, як мама очікувала. Не-

сподівано пролунав гучний тріск і обвалилася частина стелі. Потім з'явилася пара кедів, за ними з'явилися дві ноги, а потім — і Алан.

На щастя, він упав на ліжко, тому, якщо не брати до уваги скалок, які потрапили в руку, інших травм не зазнав.

Звичайно, коли повернувся додому батько і побачив, що на нього чекає, щоб навести лад, то Алану було непереливки від батька.

У будь-якому разі хлопчик сам зізнався мені, що тоді він уперше й востаннє піднявся на горище і востаннє не послунався батьків.

Людмила Мотюк

Пробачення

Маринка прокинулася вранці. Дівчинка одяглася, поснідала і пішла до школи. Того дня вона мала віддати вчительці свій малюнок на конкурс. У класі підбіг до Маринки Миколка, вихопив малюнок, кинув його на підлогу ще й потоптав. Марина заплакала. Вона так довго малювала його...

Дівчинка прийшла додому сумна. Мама помітила, що донька засмучена.

— Що сталося, доню? — запитала мама.

— Просто... — сказала Маринка і розплакалася.

Дівчинка розповіла мамі

про те, що трапилося в школі.

— Я знаю, як тобі погано, доню! — промовила мама. — І як би важко не було, ти повинна пробачити йому. Миколка вчинив недобре. Утім, Бог навчає нас пробачати, як Він прощає людей.

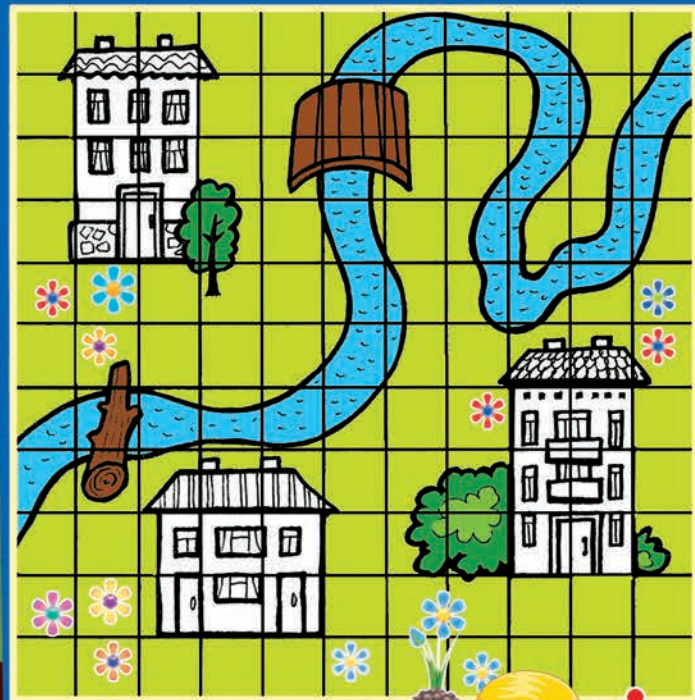
Наступного дня на уроці Миколка виявив, що загубив ручку. Маринка підійшла, дала йому свою ручку і сказала, що пробачає за вчорашнє.

Миколка здивувався — він зіпсував дівчинці малюнок, а вона допомогла йому і пробачила...

Відтоді хлопчик ніколи не ображав Маринку.

Врач пошла навестити больного. Покажи линией ее путь, согласно описанию. Раскрась дом, в котором живет больной.

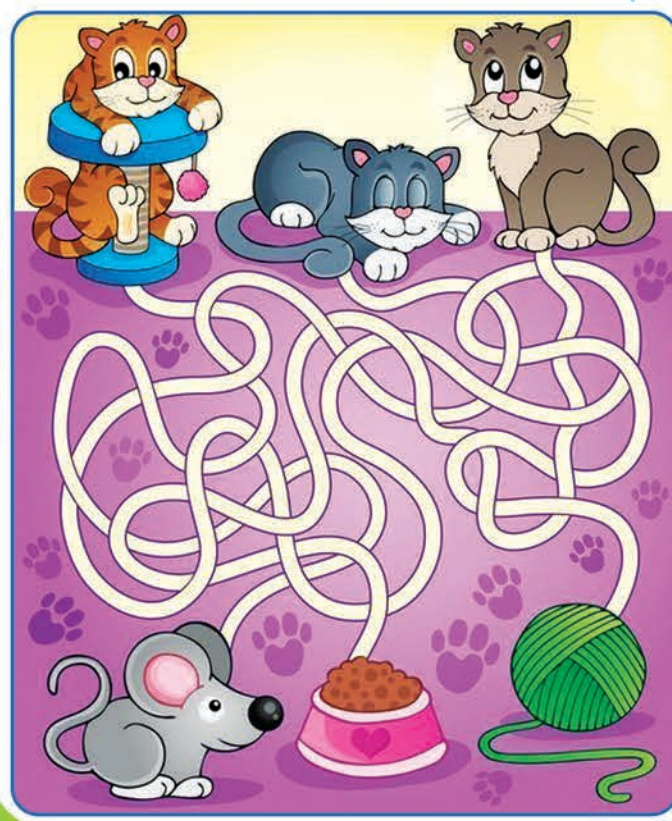

- 1 клетка вверх
- 4 клетки влево
- 3 клетки вверх
- 1 клетка вправо
- 5 клеток вверх
- 3 клеток влево
- 3 клетки вниз
- 2 клетки влево
- 1 клетка вверх

Начало пути

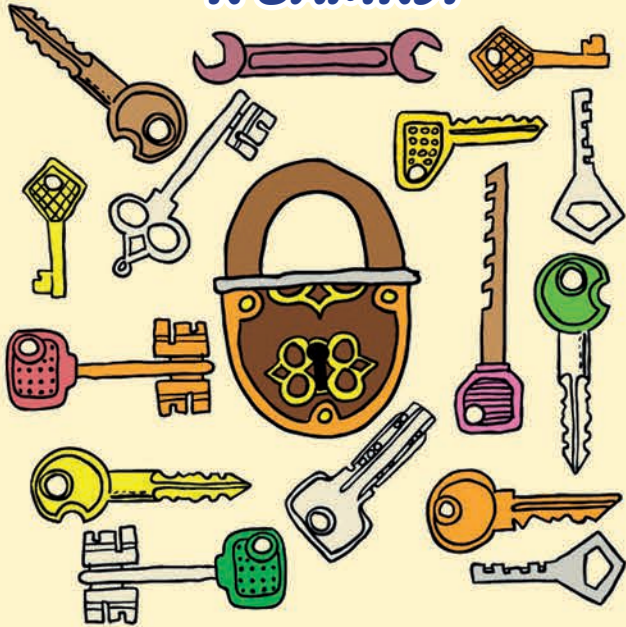

ДЕ ЧИЯ ІГРАШКА?

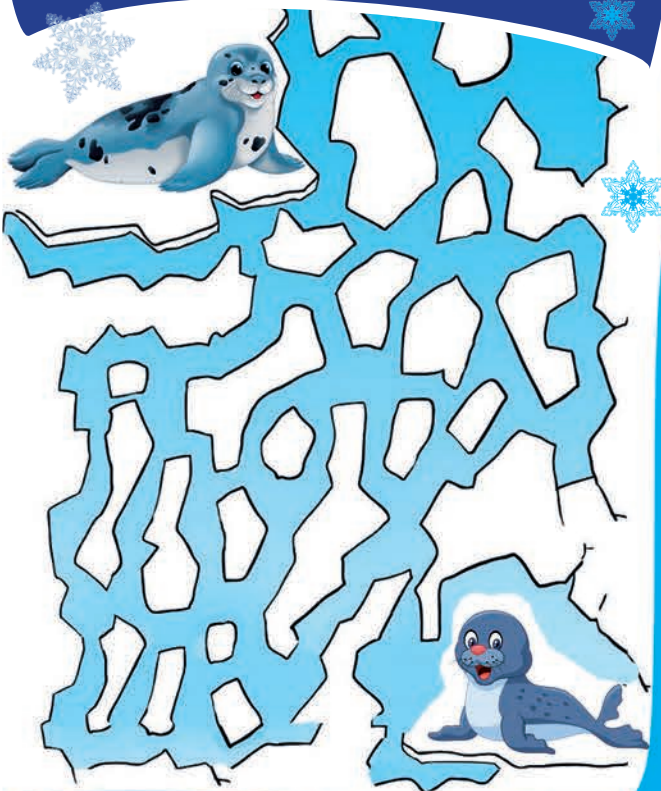

ПОДБЕРИ КЛЮЧ К ЗАМКУ.

Помоги малышу тюленю
проплыть по лабиринту и
добраться до большой
льдины, где его ждет мама.

Полічи всіх пташок.

ПРИМЕР ДЛЯ ПОДРАЖАНИЯ

Жаклин
Телло Айяла

Дима примерил куртку, которую носил прошлой зимой. Рукава были коротки, да и куртка оказалась уже мала. Неудивительно, мальчик сильно подрос за последние несколько месяцев и почти сравнялся ростом с папой. За завтраком папа сказал ему, что вечером, когда он вернется с работы, они всей семьей пойдут покупать сыну новую куртку.

Уже стемнело, когда Дима с родителями отправился в торговый центр. День выдался холодным и ветреным, но в машине было тепло. На одном из перекрестков они остановились, дожидаясь зеленого

света. Дима посмотрел в окошко и увидел у края тротуара щуплого старичка. Несмотря на холод, на нем был только пиджак, и он зябко кутался в шарф.

«Папа, зеленый свет скоро загорится? Я мигом», — не дожидаясь ответа, Дима выскочил из машины.

Он подбежал к старику, на ходу снимая куртку, отдал ее ему и также бегом вернулся назад.

Красный свет успел смениться на зеленый. Машина стояла первой у стоп-линии, и из-за этой сцены

весь ряд машин не мог тронуться с места. Машины, стоявшие сзади, сигналили, а один из водителей, высунувшись в окно, выкрикнул несколько неприятных фраз в адрес Димы. Но старичок крикнул ему в ответ: «Вместо того чтобы ругаться, вы бы лучше поступали так, как этот мальчик. Кто из вас готов отдать мне свою куртку, чтобы я не мерз?»

Дорогие ребята, видим ли мы вокруг себя людей, которые нуждаются в помощи?

Готовы ли мы им помочь?

Плохие новости

Алеша сидел на уроке, но его мысли были далеко от учебы. Мама серьезно заболела, и дома все очень переживали. Сегодня ему исполнилось двенадцать лет, а никто его даже не поздравил, да и одноклассники не вспомнили.

Тут в дверь заглянула секретарь школы и сообщила, что Алеше звонят из дома. Мальчик сразу подумал о худшем, и сердце его тревожно забилось. А вдруг маме стало совсем плохо? Он был уверен, что его ждут плохие новости.

Войдя в учительскую, Алеша с опасением взял трубку и услышал мамин голос. Она спросила, как у него дела, сколько уроков и еще какие-то мелочи, потом попрощалась. Недоумевая, Алеша пошел обратно в класс. Открыв дверь, он замер на пороге. Вот это

сюрприз! За те несколько минут, что он был в учительской, помещение успели украсить, повесить плакат с поздравлением, на столе красовался огромный торт, а самое прекрасное — все его родные, включая маму, были здесь, все обнимали и поздравляли его. Это был самый лучший день рождения, который он мог вспомнить. А он-то думал, что его ждут плохие новости!

Есть люди, которые живут в постоянном страхе получить нехорошие известия. Они как будто ждут, что в любой момент случится какая-нибудь трагедия. И есть только один способ избавиться от этого страха — полностью довериться Иисусу. Когда ты доверяешь Ему, не остается места страхам.

ДОПОМОГА

Жила собі старенька бабуся Марія. Настала осінь, на- дійшла пора збирати врожай. Цього року в бабусі гарно вродила морква. Бабуся хотіла ви- копати моркву, але захворіла. Оскільки старенька жила сама, допомогти не було кому. На- ближалися морози, і врожай міг зазнати шкоди.

По сусідству зі старенькою жив хлопчик Михайлик. Коли він був маленьким, бабуся Ма- рія часто пригощала його соло- дощами та фруктами. Михайлик любив стареньку сусідку. Він ви- рішив допомогти бабусі Марії зі- брати врожай моркви.

Коли бабуся побачила Михай- лика за роботою, вона дуже зра- діла, їй здавалося, що навіть сонце радіє з нею. Старенька подякувала хлопчику за роботу. Вона знала, що Господь її не залишить, вірила, що надасть допомогу. Так і сталося!

Юлія Тимошук

Мистецький арсенал

1

ЗАВДАННЯ ОБРАЗОТВОРЧЕ МИСТЕЦТВО
Розфарбуй за цифрами.

2

ЗАВДАННЯ

ЛІТЕРАТУРА

Напиши власне оповідання.

План мого
оповідання

Назва

Опиши час і місце подій

Опиши головного героя

Опиши ідею
(про що буде оповідання)Яка в ньому
основна проблема?

Опиши, як вирішиться проблема

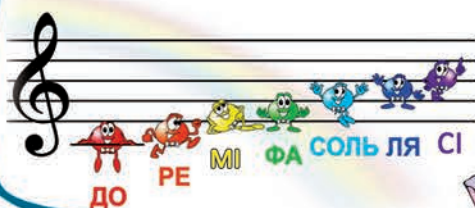
3

ЗАВДАННЯ

МУЗИЧНЕ МИСТЕЦТВО

Розгадай кросворд
за допомогою нот.

Серед розкиданих тут речей є такі, назви яких приховують в собі назви нот. Визнач ці речі і впиши їхні назви в кросворд. Якщо не пам'ятаєш усі ноти, можеш підглянути на нотному стані, що розміщений знизу.

4

ЗАВДАННЯ

АРХІТЕКТУРА. Палац побудований із льодових фігур. Подивися уважно й скажи, яка з фігур, розташованих під зображенням, не була використана для будівництва палацу.

5

ЗАВДАННЯ

ДЕКОРАТИВНО-ПРИКЛАДНЕ
МИСТЕЦТВО

Зроби власноруч сніговичка.

Тобі знадобляться:

- пластикова пляшка (0,5 л);
- вата;
- клей;
- гудзики;
- тканина або серветка.

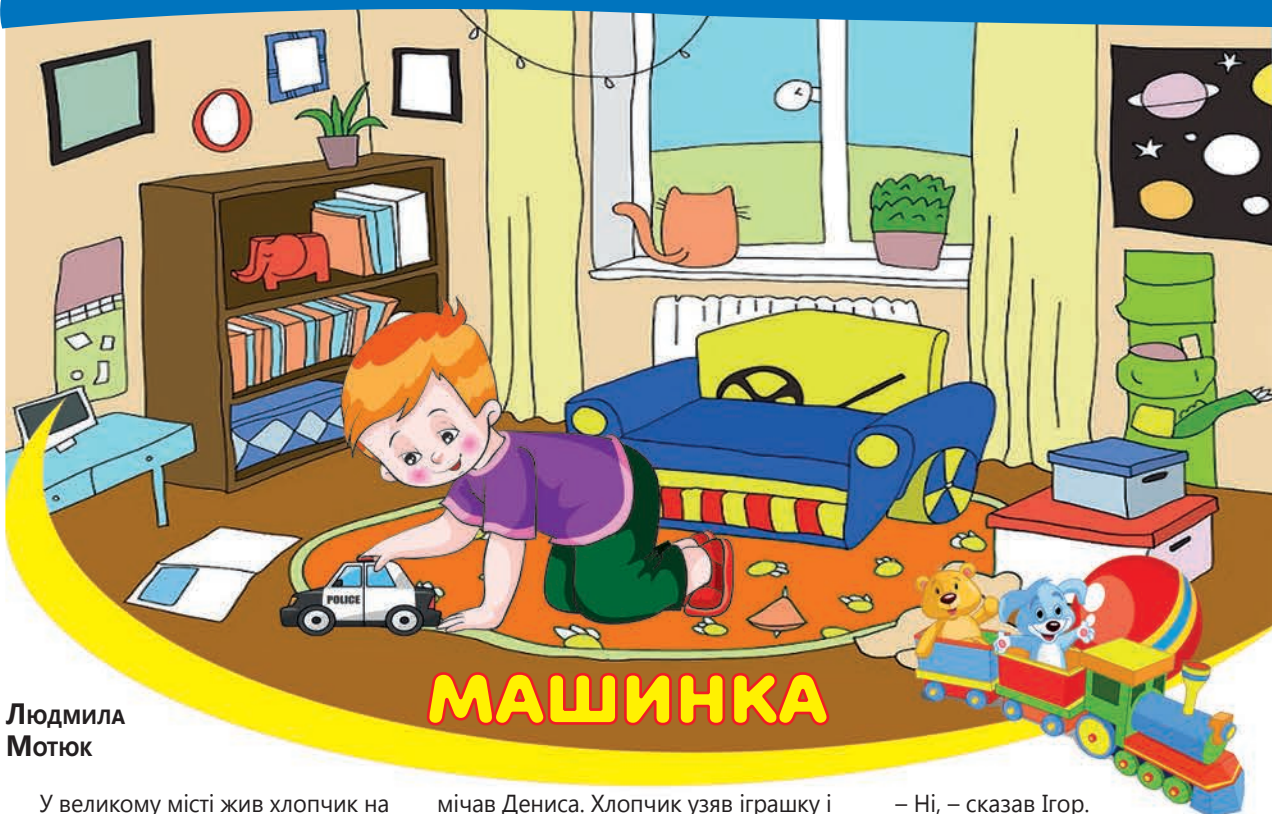
- 1
- 2
- 3
- 4

Сформуй із вати невеличкі кульки. Заповни ними пляшку. Заповнену пляшку слід закрити кришкою, яка виконує роль головного убору сніговичка. За допомогою клею прикріпи до пляшки гудзики – це будуть очі, рот та інші елементи. Із тканини або серветки зроби шарф і ніс для зимового гостя й зафіксуй їх клеєм.

Ось і все!

МАШИНКА

Людмила
Мотюк

У великому місті жив хлопчик на ім'я Денис. Він дуже любив іграшки, а особливо машинки. Одного разу його другу подарували велику поліцейську машинку. Хлопчик прийшов до Дениса, вони довго гралися цією гарною іграшкою. Коли ж настав час повертатися хлопчику додому, Денис вирішив провести друга. Проходячи повз магазин, Денис помітив на прилавку таку ж машинку, як у друга. Ігор пішов додому, а Денис зайшов у магазин. Хлопчик підійшов до машинки, озирнувся. Продавець читав газету і не по-

мічав Дениса. Хлопчик узяв іграшку і непомітно вийшов із магазину.

Денис прийшов додому, прошмигнув до своєї кімнати і почав гратися машинкою.

Мама, прийшовши з роботи, поцікавилася:

— Сину, а де ти взяв цю машинку?

— Це мені Ігор дав на два дні погратися, — сказав неправду Денис.

Наступного дня прийшов Ігор зі своєю машинкою. Мама Дениса здивувалася:

— Хіба ти не давав машинку Денисові?

— Ні, — сказав Ігор.

Денис зблід. Мама, сівши на стілець, запитала:

— Денисе, де ти взяв машинку?

— У магазині, — ледь чуто промовив хлопчик. — Я хотів, щоб і в мене така була...

— Денисе, ти зараз підеш і віднесеш її туди, звідки взяв. Ти вчинив зло. І не забудь попросити вибачення у продавця, а також у Бога!

Денису було важко, але він відніс машинку і попросив вибачення.

З того часу хлопчик нічого не крав.

ОБВЕДИ ПО ТОЧКАХ І РОЗФАРБУЙ.

РЕБУСЫ

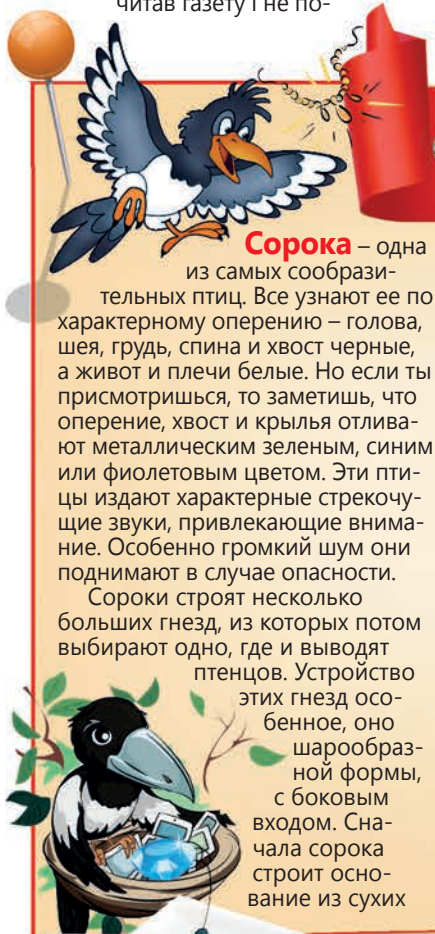

ро на

Реша сканворд

СОРОКИ

Сорока — одна из самых сообразительных птиц. Все узнают ее по характерному оперению — голова, шея, грудь, спина и хвост черные, а живот и плечи белые. Но если ты присмотришься, то заметишь, что оперение, хвост и крылья отливают металлическим зеленым, синим или фиолетовым цветом. Эти птицы издают характерные стрекочущие звуки, привлекающие внимание. Особенно громкий шум они поднимают в случае опасности.

Сороки строят несколько больших гнезд, из которых потом выбирают одно, где и выводят птенцов. Устройство этих гнезд особенное, оно шарообразной формы, с боковым входом. Сначала сорока строит основание из сухих

веточек, травы и земли, а потом достраивает стены из материалов, привлекающих внимание, пуская в ход все, что найдет. У сорок разнообразные вкусы, и некоторые гнезда получаются довольно оригинальными. Чего только не найдешь в них — корни, листья, перья, стеклышки, алюминиевые банки, камешки, осколки зеркал... В сорочьем хозяйстве могут оказаться даже ценные вещи — наручные часы, бижутерия и ювелирные изделия.

Дело в том, что сорок привлекают любые блестящие предметы, и они стараются утащить все, что плохо лежит, к себе в гнездо. Недаром эту птицу называют «сорокаворовка»! Сороки ревниво охраняют свои украденные сокровища, прятая в только им известных

местах. Припасают они и лакомые кусочки.

Некоторых людей все сверкающее манит не меньше, чем сорок. Они собирают целые коллекции разных блестящих вещей, любовно хранят их и мечтают иметь еще больше. И у некоторых любителей подобных «сокровищ» в коллекции оказываются вещи, которые принадлежат другим. То есть они украли их, получили нечестным путем и ухищряются найти себе оправдание!

Никогда не бери то, что принадлежит другому, как бы оно тебя ни привлекало. Если ты не приобрел вещь своим трудом, не купи ее и тебе ее не дарили, то ты не можешь взять ее себе.

Будь всегда честным, делись тем, что у тебя есть, и Бог пошлет тебе неисчислимые благословения.

Представляешь?

Мексиканка Росарио Иглесиас — пример того, что физические упражнения продлевают жизнь.

Женщина родилась в 1910 году и зарабатывала на жизнь, продавая газеты в столице своей страны Мехико. Каждое утро она очень быстро разносила их по своему участку, практически пробегая по 9–11 км ежедневно. Когда женщине уже было почти восемьдесят лет, один ее клиент, увидев, как быстро она движется, будучи в том возрасте, когда большинство предпочитают избегать физических нагрузок, порекомендовал ей принять участие в соревнованиях по бегу.

Росарио идея понравилась. Она вставала рано утром и, продав все

газеты, отправлялась тренироваться. В 1993 году она получила свою первую медаль на соревновании для пожилых в Японии. Затем были завоеваны победы в забегах на 200, 400, 600 и 800 метров. Последний раз женщина приняла участие в соревнованиях в 2005 году. Ей было уже 95 лет. Всего за свою спортивную жизнь Росарио завоевала 31 медаль на международных соревнованиях и 72 на своей родине. Умерла спортсменка в возрасте 98 лет.

В каком состоянии твоё тело? Чувствуешь ли в нем мускулы, сухожилия, кости и суставы? Твое тело сотворено для движения, для физических упражнений. Но если ты решишь проводить все время у

экрана телевизора или компьютера, то может настать день, когда ты не сможешь сдвинуться с места — твои мускулы и суставы атрофируются, не получая необходимую им нагрузку. Посмотри вокруг, и ты увидишь, что некоторым твоим сверстникам уже трудно двигаться, у них все болит.

Физические упражнения предотвращают болезни, помогают лучше учиться, ты испытываешь меньше стресса, твоё тело тебя слушается, ты в лучших отношениях с собой и с Богом.

МАРІЯ ВЛАСЮК

Настали зимові канікули. Ангеліна з мамою і татом знову їхали в село до бабусі. Останні дні випало дуже багато снігу, інколи здавалося, що цей снігопад ніколи не закінчиться. Але нарешті небо розчистилося, і на ньому знову з'явилося сонечко, його промені яскраво виблискували на снігових заметах. Ангеліна дивилася в бокове вікно автомобіля. Трасу постійно очищали від снігу, тому великі кучугури, як гори, лежали на узбіччі дороги.

— Добре, що трасу розчистили, але якщо дорога до села заметена, то як ми проїдемо? — стривожено запитала мама в тата.

— Напевно, доведеться розвернутися і поїхати додому, а зустріч із батьками відкласти на інші вихідні.

Ангеліна почала хвилюватися. Адже вона так хотіла зустрітися з бабусею і дідусем, а ще зі своєю подругою Оленкою. «Що ж робити?» — подумала вона, і, заплющивши очі, тихенько помолилася Ісусу: «Дорогий Ісусе, допоможи, щоб дорога була розчищена і ми могли потрапити сьогодні до бабусі».

Через якусь мить тато, прислухаючись, як їде машина, схвилювано сказав:

— Що там так стукає?

Зупинивши автомобіль, тато обійшов його з усіх боків.

— Оце так, колесо пробито, потрібно замінити.

Ангеліна ніяк не могла зрозуміти, що ж це таке, адже вона щойно помолилася. Але ж Ісус ніколи не підводить!

Через декілька хвилин вони вже їхали далі. А ось і поворот на сільську дорогу. «Хоч би дорога була розчищена!» — усе ще хвилювалася Ангеліна.

Яке щастя, дорога була розчищеною, по краях лежали великі кучугури снігу. Але що це? Попереду вони побачили жовті вогники мигалок — це їхала велика машина і розчищала дорогу від снігу. Просто перед ними!

— Якби ми не зупинилися, щоб замінити колесо, то побачили б заметену дорогу, розвернулися і поїхали додому, — сказав тато.

— Так ось для чого ми зупинилися, — зрозуміла Ангеліна.

Поволі просуваючись за снігоочищувальною машиною, Ангеліна з мамою і татом нарешті приїхали до бабусі й дідуса. Як же їм раділи! Дідусь добре напив півки, і в хаті було тепло-тепло, а бабуся приготувала смачні гостинці.

Ангеліна насамперед розповіла про пригоду, що трапилася з ними в дорозі, потім скуштувала гостинці,

а згодом вирішила піти на вулицю, щоб відшукати свою подругу.

Оленка вже була в їхньому дворі:

— Ангеліно, я побачила вашу машину і вирішила покликати тебе, удвох буде веселіше.

— А куди ти збираєшся? У діряве відро скарбів не назбираєш, — з усмішкою сказала Ангеліна, побачивши в руках у подруги відро без дна.

— Це для снігової баби, допоможеш мені її зліпити? — О, звичайно, ми зліпимо справжню снігову бабу! — Ангеліна ще ніколи не ліпила снігової баби.

Залишаючи на снігу глибокі сліди, дівчатка вийшли на город.

— Ну що, до роботи! — запропонувала подруга.

Повторюючи за Оленкою, Ангеліна спочатку зліпила більшу сніжку, а потім почала котити її. Залишаючи за собою глибокий слід, куля все більше росла.

Поки Ангеліна поплескувала свою кулю, Оленка, хукаючи на свої ручки, намагалася їх зігріти теплим подихом.

— Що з твоїми ручками? — вигукнула Ангеліна, помітивши, якими червоними стали пальчики її подруги.

— То нічого, — усміхнулася Оленка, — просто трішки змерзли, зараз я їх зігрію.

— А де твої рукавички?

У відповідь дівчинка тільки зніяковіло знизала плечима.

— А знаєш що, — Ангеліна швидко зняла свої рукавички, — ось мої, візьми, так швидше зігрієш ручки. Одягнувши рукавички, Оленка зачаровано дивилася на свої ручки.

Трошки зігрівши ручки і перепочивши, Оленка простягнула Ангеліні її рукавички і весело промовила:

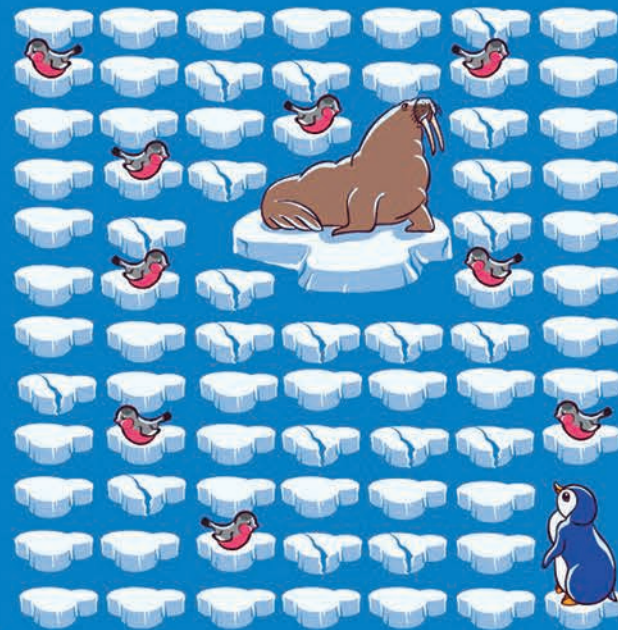
— Ну що ж, тепер потрібно наші кулі поставити одна на одну.

— А як же ти будеш без рукавичок? Твої пальчики знову змерзнуть, — захвилювалася Ангеліна. — Давай я тобі дам одну рукавичку, і мені залишиться одна, а іншу ручку будемо гріти в кишені.

Так і зробили. Час від часу дівчатка мінялися рукавичками, розтирали і зігрівали одна одні теплим подихом змерзлі ручки. Діряве відро було снігової бабі замість шапки, морквина — замість носа.

— Заходило сонечко, і його промені зафарбували снігову ковдру золотими кольорами. Посеред городу стояла снігова баба. Ангеліна віддала Оленці свою другу рукавичку, коли вони попрощалися. Уночі стало холодніше, сніг рипів під ногами. Думаєте, снігової бабі буде холодно там, на горді? Зовсім ні, адже вона зігріта теплом щирої дружби.

Помоги пингвину добратися к моржу. Помни, что двигаются он может только вверх-вниз, а льдины должны быть пустые и без трещин.

ПРОДОЛЖИ РЯД.

Подбери для каждого снеговика шарфик.

У минулі часи писали, як відомо, справжнім пташиним пір'ям. Переважно використовували гусяче пір'я, крім того, пір'я воронів і павичів. Щоб підготувати перо до писання, його спочатку очищали в розжареному піску, потім обрізали під певним кутим і заточували. Причому від того, як було обрізане і заточене перо, залежала якість написаного. Багато письменників не довіряло нікому цієї «важливої» справи. Хороше пір'я прийнято було навіть дарувати. У кабінеті Пушкіна в коштовному футлярі зберігалося особисте перо Гете, надіслане ним у подарунок поетові.

У єгиптян існувала ручка – нею не треба було штрикати раз у раз у чорнильницю. Це була свинцева трубочка із загостреним кінцем. Усередину трубочки вставлялася тростинка, заповнена темною рідиною. Рідина подала до загостреного кінця, і, коли трубочкою водили по папі-

русу, на ньому залишався чіткий чорний слід. Таку ручку археологи виявили в гробниці Тутанхамона. Винахід єгиптян був забутий, і довгі століття гусяче перо писало по пергаменту рукописних книг, підписувало укази королів. Але незабаром у пір'яної ручки з'явився конкурент – ручка кулькова.

Вірменські вчені за малюнком, датованим 1166 роком, відтворили кулькову авторучку, якою писали стародавні переписувачі книг. Це – бамбукова паличка, яка складалася з двох половин. Усередині неї була порожня кулька, яку наповнювали чорнилом.

Кулькову ручку вже зовсім винайшли в наш час. Щоправда, наприкінці XIX століття одному з винахідників видали патент на засіб для письма, що діяв за допомогою кульки, яка оберталася. Але ручка не писала, а мазала. Річ у

тім, що чорнило не підходило для письма кулькою, а винайти придатне для цього чорнило якраз і виявилось найскладнішою справою.

Уперше кулькова ручка – металева кулька на кінці трубочки з паствою – з'явилася 1938 року. Її винайшов Ласло Біро, угорець за походженням. Залишивши рідну Угорщину, Біро того ж року переїхав до Франції. Там він уперше запатентував свій винахід. Далі його шлях пролягав до Іспанії, а звідти до Аргентини. Там Біро доопрацював конструкцію ручки, спроектував пристрій для її виготовлення і з допомогою свого приятеля – фінансиста збудував невеличку фабрику для промислового виробництва кулькових ручок. 1943 рік – ось дата початку їхнього серійного виготовлення. На відміну від чорнильної, вона не текла й була якісною. Кульковою ручкою зацікавилися американські бізнесмени. Одним із них був знаменитий засновник фірми авторучок – Паркер.

ЕЛОЧКА

Тебе понадобятся:

- пластилин;
- деревянная палочка с заостренным концом (можно карандаш);
- маникюрные ножницы.

1 Слепи из пластилина конус и закрепи его на палочке.

Маникюрными ножницами произведи по кругу надрезы от верхушки до основания елочки.

2 Для того, чтобы ветки стали более «пушистыми», с помощью пальцев подними их кончики слегка вверх.

Готово!

Бактерии у твоему житті

Коли ми чуємо слово «бактерії», то відразу ж уявляємо собі дещо шкідливе для себе. Ми згадуємо попередження: «Помий фрукти, перш ніж їсти, там багато бактерій!», «Відразу вимий руки після прогулянки, на них бактерії», «Не доторкайся до цього, наберешся бактерій!».

Так, деякі бактерії викликають захворювання, але існують і інші, корисні. У нашому організмі і в навколишньому середовищі багато бактерій. Серед них є такі, котрі нам необхідні, щоб ми були здоровими. Доки бактерії наявні в потрібній кількості й діють належним чином, усе гаразд.

Одні з таких корисних бактерій – лактобацили, чи, латинською, Lactobacillus. Їх 14 видів. Ти

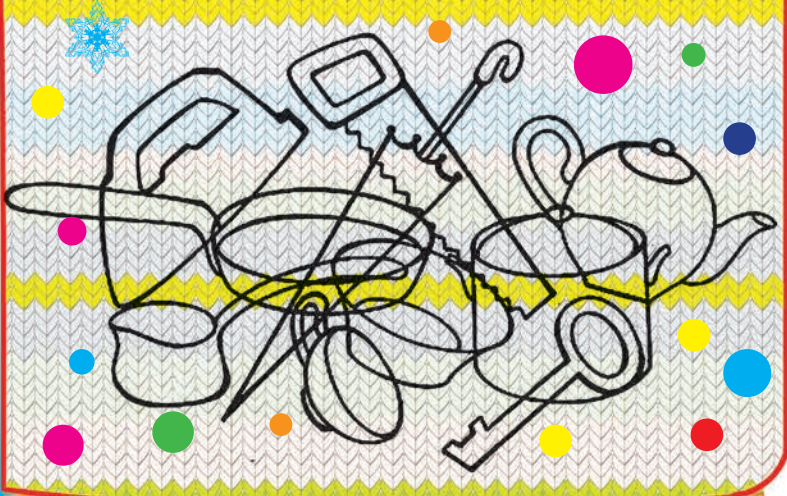
скажеш, що незнайомий з ними, але це не так. Якщо ти хоча б раз куштував йогурт, то ці бактерії добре знайомі твоєму шлунку.

Лактобацили здатні перетворювати цукор на молочну кислоту. Для цього їм потрібен час і відповідна температура. Їх використовують для приготування кефіру, йогурту, сметани, сирів – продуктів, які належать до корисних.

Ми вважаємо, що проблеми шкодять нашому життю. Напевно, ви бачили, як дорослі переживають і навіть хворіють, коли виникають неприємності.

Бог дозволяє нам проходити через такі випробування, щоб у нашому житті відбулося щось краще. Переживаючи складні обставини, ти, можливо, не бачиш в них нічого доброго. Проте минає час, і ці проблеми перетворюються на щось хороше для тебе.

Сколько предметов на рисунке? Назови их.

Найди каждому фрагменту его место на картинке.

Ассорти

Ингредиенты:
1 банан, 2 киви,
2 мандарина, 1 апельсин,
100 г натурального йогурта.

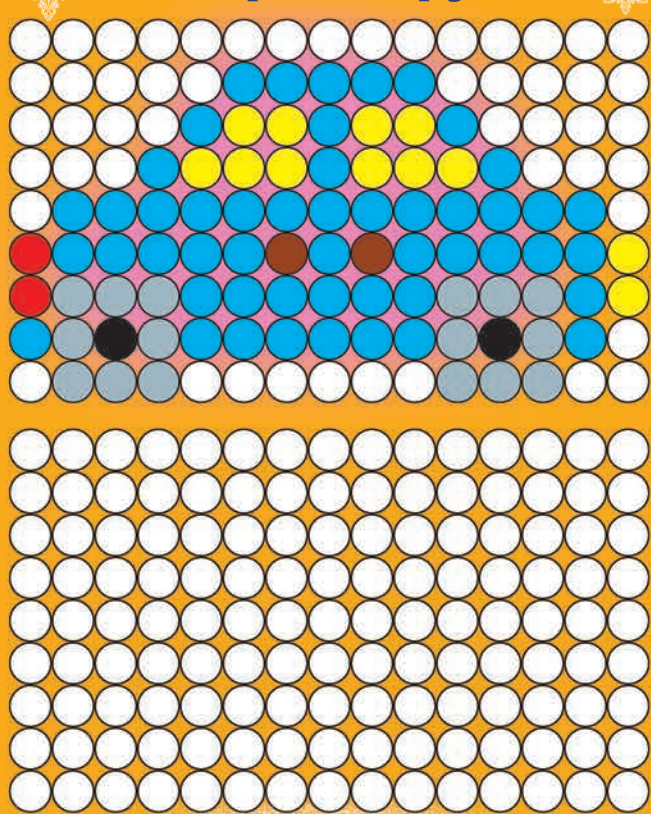
Приготовление:

Банан нарежьте кружочками, киви четверть-кружочками. Мандарин аккуратно разделите на дольки. Апельсин также разделите на дольки, по возможности отделите пленку и разделите дольки на три части. Обсушите салфеткой, так как сок апельсина и мандарина не должен попасть в йогурт, иначе он свернется.

Сложите фруктовое ассорти в салатник, влейте йогурт и тщательно перемешайте (желательно ложкой из неокисляющегося материала).

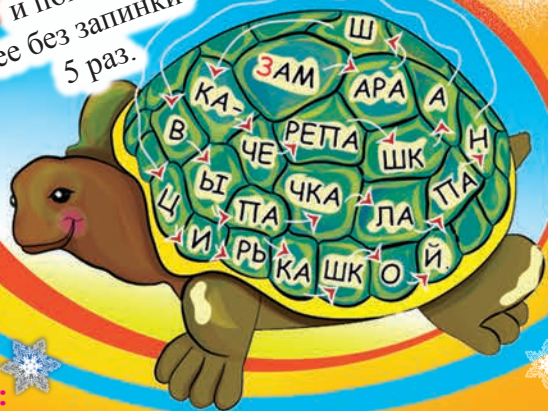

Повтори візерунок.

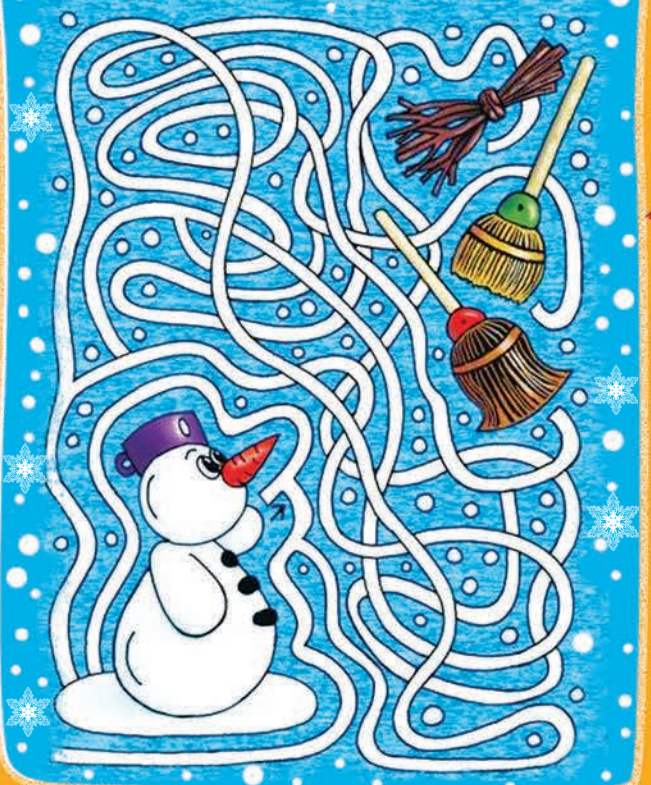

РАСШИФРУЙ СКОРОГОВОРКУ

и повтори
ее без запятой
5 раз.

Ответ:

СНІГОВИЧОК ЗАГУБИВ
СВОЮ МІТЛУ. ДОПОМОЖИ
ВІДНАЙТИ ЇЇ.

РЕБУС

П

"Б"

СДЕЛАЮ
ДЛЯ ТЕБЯ

На зимних каникулах Таню отправили к бабушке в село.

Однажды вечером, греясь у теплой печки, Таня предложила своей бабушке:

– Хочешь, я расскажу тебе один рассказ о добром дедушке? Может быть, я что-то уже и подзабыла – ты уж прости. Мне мама его в прошлом году читала.

– Конечно, расскажи! Мне будет очень приятно тебя послушать. Обычно я всегда тебе что-то рассказываю, а вот теперь пришел и твой черед, – обрадовалась бабушка. Она вытащила из печи душистые пироги, взяла свою вязку и приготовилась слушать.

И вот что рассказала Таня бабушке:

– У окна сидел старый дедушка-сапожник. Его ноги уже были слабыми, и он редко выходил из дома. В один из вечеров, прежде чем лечь спать, дедушка попросил в молитве Иисуса, чтобы Он Сам пришел к нему домой. Ночью ему приснился сон. Ангел прилетел и сказал, что завтра Иисус посетит его жилище!

Дедушка проснулся очень рано и стал готовиться к встрече дорогого Гостя: он вымыл тщательно пол, принес дров, достал все, что было, из своих припасов, чтобы угостить Божьего Сына. Вот показался вдалеке силуэт ребенка.

Это старший сынок бедняка с крайней улицы.

– Что же ты босиком бежишь, малыш? Мороз-то какой! – спросил мальчика дедушка.

– А мои ботинки мне стали малы, и ногам в них больно, – ответил мальчик.

– Зайди ко мне. Я мерку сниму и к завтрашнему дню сошью тебе ботинки, – позвал мальчика добрый дедушка.

Сделав дело, дедушка снова стал смотреть на дорогу. Видит – идет вдова учителя. Она так легко одета, что от холода даже ниже ростом стала.

– Дорогая, ваша обувка давно готова, почему не забираете? – спросил ее дедушка.

– Мне нечем пока расплатиться, подождите, пожалуйста, – ответила вдова.

– Так и быть, заведи свою обувь безденег. Она тебе нужнее сегодня, – сказал добрый дедушка.

Вечером мимо окон проходил усталый путник. Дедушка пригласил и его в дом. Накормил и оставил его у себя переночевать. А ночью старику снится сон: Сам Иисус благодарил его за то, что он трижды послужил Ему сегодня.

«Как же я мог послужить Тебе, Господи, если Ты ко мне так и не пришел?» – сказал дедушка.

«Но ты накормил голодного, одел раздетого, приютил бездомного, – ответил Иисус. – А так как ты сделал это братьям моим меньшим, то сделал Мне».

– Какой чудесный рассказ, – заметила бабушка. Она засуетилась и стала собираться в магазин – вспомнила, что масло подсолнечное закончилось. Нужно пойти, пока магазин не закрылся. Но Таня тут же остановила ее.

– Я сейчас сама пойду в магазин, моя дорогая бабушка. Я хочу сделать это и для тебя, и для Иисуса.

СОВЕРШЕННАЯ
МУДРОСТЬ

Жаклин Телло Айяла

До нас дошла басня древнегреческого поэта Эзопа о человеке, который прилег отдохнуть под раскидистым дубом. Сначала он рассматривал желуди, прятанные в листьях, а потом обратил внимание на тыквы, росшие рядом.

Тот человек усмехнулся, подумав, что Бог не слишком мудр, если подвесил маленькие желуди на таких крепких ветвях, а большим и красивым тыквам дал только тонкие стебли да еще положил на землю. «Я бы сделал все наоборот, – подумал человек, – тыквы подвесил бы на крепких ветвях, а желуди прикрепил к тонким стеблям».

С этими мыслями он и уснул. Через некоторое время этого человека разбудил сильный удар по носу, да такой, что пошла кровь.

Это упал желуди, оторвавшийся от ветки.

Человек вскочил и, вытирая лицо, подумал: «Бог воистину мудр. Если бы на дубе висели тыквы, а не желуди, что со мной стало бы? Тыква проломилась бы мне голову!».

Бог – источник мудрости. Он настолько мудр, что никто из людей не способен постигнуть Его до конца.

Бог знает, почему на дубе должны висеть желуди, а не тыквы, почему заболел твой друг, почему у папы неприятности на работе, почему вчера ты получил плохую оценку, а сегодня – хорошую. Бог мудр и всемогущ, и никто во Вселенной не любит тебя так сильно, как Он. Бог заботится о том, чтобы все происходящее в твоей жизни обращалось тебе во благо. Помни об этом!

КРОССВОРД

Разгадай загадки и реши кроссворд.

2
Ледяная бахрома
Разукрасила дома.

4
Кто без бревен
мосты строит?

5
Зима. Мороз мосты куёт,
А мы коньками режем ...

3
К снегу, холоду привык
Толстый, важный ...

6
Мчат по снегу
две сестрички,
Следом тянутся
косички.

10
С неба капелька
слетела
И на нос
пушинкой села.

7
С горы – стрелой,
В гору – за мной.

10

8
Башмаки-озорники
Мчат меня по льду реки.

1
После осени пришла
И сугробы надела.

9
Хлопок с неба повалил,
Землю зябкую укрыв.

НАЙДИ ОДИНАКОВЫЕ
ЧАСЫ НА КАРТИНКЕ.

ЦІКАВІ ФАКТИ

Господь створив різних тварин,
зокрема ведмедів. Нині на планеті
налічується 8 видів ведмедів.

Ведмідь, на відміну від собак і кішок, під час
ходьби спирається не на пальці, а на всю стопу.
Ця особливість і сприяє тому, що тварини ходять
на задніх лапах. Виявляється, що в тривалу сплячку
впадають не всі представники цих тварин, а тільки ті,
хто живе в місцевостях із перемінним кліматом.
Мешканці тропічних регіонів, а також білий
ведмідь у такий сон
не впадають.

Лапи білого ведмеда значно
ширші, ніж у інших ведмедів. Ця
особливість і дає йому змогу не
провалюватися в сніг на ласти.
Виявляється, хутро в білого
ведмеда зовсім не біле, а
прозоре. Сама ж шкіра
у тварини чорна.
У полярного вед-
меда дуже великий
шлунок. Він вміщує
близько 70 кг
м'яса!

Ведмеді – єдині хижаки,
які живляться рослинами. Через це у них
різні зуби: одні призначені для м'яса, а
інші – для трави.
Через жорстке рослинне стебло ведмеді
до кінця життя стирають зуби.
Для того, щоб визначити вік ведмеда, по-
трібно порохувати під мікроскопом кільця
на зрізі його зуба.
Кігті на задніх лапах у ведмедів менші, ніж
на передніх.
Середня тривалість життя ведмеда стано-
вить 30 років.

Загалом
ведмеді народжуються
зовсім без хутра, тільки гігантські
панди й білі ведмеді народжуються з не-
великим білим пушком.
Новонароджений бурий ведмедик важить
менше 0,5 кг. Однак до зрілого віку його
вага збільшується в тисячу разів. Якби
люди так набирали вагу, то до зрі-
лого віку вони б важили по
6000 кг.

«Ведмежий» континент –
Північна Америка. Там
проживає 2/3 всіх ведме-
дів планети.
Ведмеді дуже рідко напада-
ють на людину. Потрібно
запам'ятати, що вони
завжди відповідають
на прояв будь-якої
агресії і захищають
свою терито-
рію...

Бурій представник цього сімейства може пересу-
ватися зі швидкістю 50 км / год. Правда, протягом ко-
роткого часу і на дистанції, що не перевищує 400 метрів.
Усі ведмеді мають 2 шари вовни. Перший – підшерсток –
зберігає тепло, другий шар захищає від води.
Ведмідь бачить кольорові картини.
Ведмеді, виявляється, володіють подобою логічного мис-
лення і можуть спеціально заплутати сліди, ідучи задом на-
перед, наприклад.

Стало біло навкруги –
Я розтрушу сніги,
Наганяю холоди,
Води сковую в льоди,
В дружбі з дітьми я всіма.
Здогадалися? Я...

ЗАГАДКИ

Я падаю на ваші хати.
Я білий-білий, волохатий.
Я приліпаю вам до ніг
І називаюсь просто...

Влітку коні спочивають,
Взимку діточок катають.
Коні ці не просять їжі.
Хто ж вони? Звичайно...

Невеличкі дві хатини,
В них м'які і теплі стіни.
По п'ять братиків малих
Прожила в хатинах тих.

Прийшов до нас гість
Та зробив нам міст –
без сокири, без долота –
швидка й міцна робота.

Випала з білої хмаринки
Та потрапила до нас на ручки.
Ця снігова пушинка –
Срібляста...

В зимовий, холодний час
Люблять всі малювати нас.
З гірки ми рушаєм в путь,
А на гірку – нас везуть.

Узори вишиває
Без голки і без нитки.
Улітку спочиває,
А взимку – дуже рідко.

НЕБАЙДУЖИЙ ДО ТЕБЕ

Людмила
Мотюк

За календарем зима. Сніг білою ковдрою вкрив землю. Люблять діти цю пору року!

Іринка йшла вулицею, мама попросила її піти до магазину за продуктами. Скоро Різдво. Іринці так хотілося отримати в подарунок нове платтячко. Утім, їхня сім'я була бідною, грошей вистачало лише на необхідне.

Прийшовши додому, Іринка віднесла в кухню продукти. Вона пішла до своєї кімнати, опустила на навколівки і

звернулася в молитві до Бога: «Мені так хочеться мати нове плаття... рожевого кольору! Господи, допоможи мені його придбати! Правда, у нас немає грошей...»

Мама поклікала доньку вечеряти. Родина сіла за скромно накритий стіл. Раптом у двері хтось постукав. Іринка відчинила двері. На порозі стояла сусідка.

«Вибачте, – сказала вона, – сьогодні до мене приїжджала сестра з міста і подарувала

моїй доньці плаття, а воно виявилось замалим. Може, вашій Іринці підійде?» Сусідка простягнула дівчинці коробку. Іринка відкрила її і не повірила власним очам – там було рожеве плаття. Радості дівчинки не було меж! Подумки Іринка дякувала Богу за те, що почув її молитву та відповів.

Дорогі наші юні друзі, і в radoх, і в переживаннях не забувайте про Бога, Котрий вас чує і завжди готовий допомогти!

НЕ БОЙСЯ СПРОСИТЬ

– Валя, ти vyplнила все домашні завдання? – спросила мама дочку-пятикласницю, когда та одевалась в прихожей, чтобы идти гулять.

– Нет, но я приду и закончу. Я обещаю тебе, мамочка, – ответила Валя, открывая двери и застегивая на ходу свою шубку.

Домой Валя вернулась раздумывая от мороза, под впечатлением от катания на санках она никак не могла сесть за уроки. Наконец Валя разложила на столе учебники, открыла тетрадь и принялась решать задачи. Через короткое время все учебники уже были спрятаны в портфель, и Валя, весело напевая, отправилась на кухню, где вкусно пахло печеной картошкой и квашеными огурчиками.

– Ну как, Валюша, ты все задания выполнила? – снова спросила мама, ожидая услышать ее обычное: «Да, мамочка, все в порядке». Но на этот раз после короткой паузы Валя сказала:

– Нет! Мы изучали новый материал, и я его не поняла, поэтому не могу решить задачу.

– Так почему же ты не спросила у меня или у преподавателя в классе? – удивилась мама. – Ведь

учителя не ставят плохие оценки за то, что у них спрашивают по теме.

После ужина мама вместе с Валею открыли учебник и прочитали то, что было Вале непонятно. Мама удалось объяснить девочке то, что было сложным, и задачу девочка смогла решить.

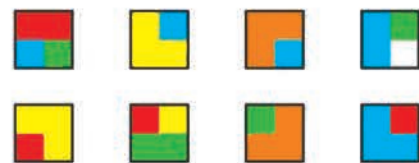
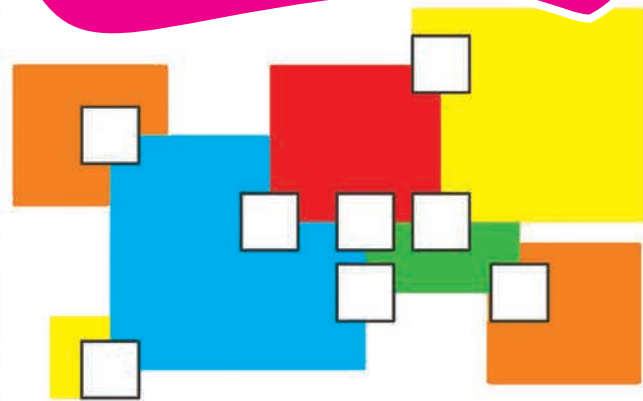
А вечером, перед сном, всей семьей вместе с папой и старшим Валиным братом они читали историю из Евангелия, в которой ученики Иисуса тоже не поняли слов своего Учителя, а спросить боялись!

– И зачем бояться? Я тоже боялась и напрасно, – улыбаясь, призналась Валя.

– А представляешь себе, что было бы, если бы ты не призналась маме в том, что тебе непонятна эта задачка? – спросил ее Дима, старший брат. – Ведь ты не выполнила домашнее задание, и учительница могла бы завтра поставить тебе плохую оценку. Но материал так и остался бы тебе непонятным, а потом это помешало бы тебе понять новый материал. И контрольную работу ты бы тоже не смогла выполнить.

И в самом деле, ребята. Не нужно бояться спрашивать. Почему же мы боимся спросить? Наверное, думаем, что родители или учителя начнут смеяться над нами. Но это не так! Учителя, наоборот, любят, когда ученики задают вопросы. А родители очень любят своих детей и всегда рады помочь им.

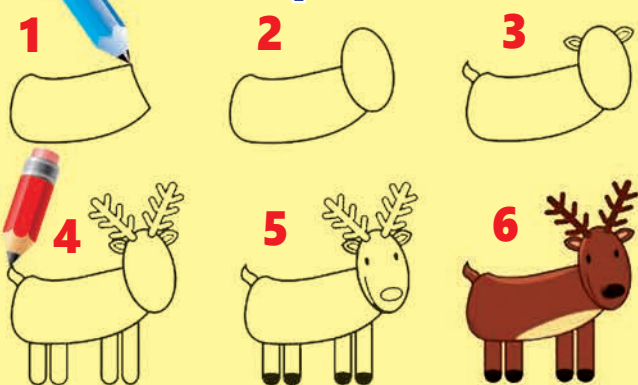
Найди место для каждого квадратика внизу.

Найди 10 отличий.

Учимся рисовать оленя.

НАЙДИ КОТА.

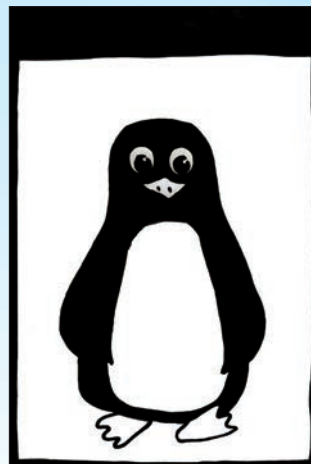
Полліанна Колош

Ліля Возняк

Вероніка Дусь

Руфіна Колош

Аліна Сальнікова

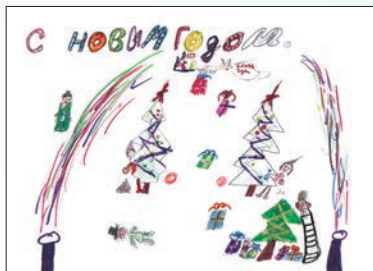
Віка Кот

Віра Рушак

Діана Наймибудка

Ліза Федотова

Іван Пилипчук

Іванка Сільченко

Тарас Чебелюк

Софія Кушніренко

Влада Касянчук

Марійка Лук'яник

Каріна Калиушко

Вечірні історії

Пн - Пт
20:50

Щоб сон був міцним та здоровим

Дивіться телеканал «Надія» в кабельних мережах, Інтернеті, на моб. додатках і на супутнику ASTRA 4A

Норе.UA
телеканал Надія

МАЛЮНКИ ЧИТАЧІВ

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ на зворотному боці кожного малюнка).

Ярослав Войтович

Луїза Куш

Владислава Осман

Костя Реверук

Серце для Ісуса

Саша Кот

Каріна Лаврека-Кайкуліна

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво «Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68

«Джерело життя»
Християнське видавництво

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Тетяна Романко
Над номером працювали: Ольга Бокова, Інна Гунько
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.

www.lifesource.com.ua